

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.04.1992, sp. zn. 11 To 92/92, ECLI:CZ:NS:1992:11.TO.92.1992.1

Číslo: 11/1993

Právní věta: Rozhoduje-li soud po pravomocném skončení trestního stíhání o výši odměny ustanoveného obhájce podle § 151 odst. 3 tr.ř., nepřihlíží přitom k plněním, které obviněný, popř. rodinní příslušníci obviněného, poskytli ustanovenému obhájci v souvislosti s úkony obhajoby.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 29.04.1992

Spisová značka: 11 To 92/92

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna obhájce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 151 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zamítl stížnost rodičů odsouzeného mladistvého Z. F. proti usnesení městského soudu v Praze z 30. 3.1992 sp. zn. 26 T 25/91.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením městský soud v Praze podle § 151 odst. 3 tr. ř. rozhodl, že obhájce odsouzeného mladistvého Z. F., JUDr. M. D., se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 25 430 Kčs.

Proti usnesení podali rodiče odsouzeného mladistvého Z. F. v zákonné lhůtě stížnost, v níž namítli, že od částky uvedené v napadeném usnesení měla být odečtena částka 4 000 Kčs, kterou si obhájce při jejich osobní návštěvě vyžádala jako zálohu na úkony obhajoby. V závěru stížnosti navrhli, aby částka přiznaná napadeným usnesením obhájce byla snížena o 4 000 Kčs.

Nejvyšší soud ČR přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že stížnost není důvodná.

JUDr. M. D., advokátka, byla podle § 39 tr. ř. ustanovena obhájce odsouzeného mladistvého Z. F. opatřením městského prokurátora v Praze z 12.7.1991. Trestní stíhání mladistvého Z. F. pravomocně skončilo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze 6.3.1992 sp. zn. 11 To 29/92. Poté obhájce podle §

151 odst. 3 tr. ř. navrhla, aby jí byla přiznána odměna za vykonané úkony obhajoby, a zároveň předložila podrobnou specifikaci jednotlivých úkonů. Skutečnost, že jednotlivé úkony obhajoby byly provedeny, vyplývá z obsahu trestního spisu. Jednotlivé částky účtované obhájkyňi za úkony obhajoby jsou v souladu s vyhláškou č. 270/1990 Sb. ve znění vyhlášky č. 573/1990 Sb. Součet těchto částek je 25 430 Kčs.

Městský soud v Praze rozhodl správně, pokud obhájkyňi tuto částku přiznal. V napadeném usnesení se dopustil drobné nepřesnosti jen tím, že částku 25 430 Kčs označil za „odměnu a náhradu hotových výdajů“, ačkoli v celém rozsahu šlo pouze o odměnu za úkony obhajoby. Obhájkyňe ostatně ani náhradu žádných hotových výdajů neúčtovala. Uvedená nepřesnost v napadeném usnesení však neměla vliv na jeho meritorní správnost, pokud jde o výši přiznané částky.

Námítka rodičů odsouzeného mladistvého, že od částky 25 430 Kčs měla být odečtena částka 4 000 Kčs, není opodstatněná. V posuzovaném případě obhájkyňe vykonávala obhajobu v celém rozsahu jako ustanovená obhájkyňe. Z toho podle § 151 odst. 2 tr. ř. a § 21 odst. 1 zákona č. 128/1990 Sb. vyplývá, že její odměnu hradí stát. Pokud rodiče odsouzeného mladistvého poskytnou obhájkyňi jakékoli plnění, učinili tak bez právního důvodu. To se týká i namítané zálohy 4 000 Kčs. Případný požadavek obhájkyňe na uvedenou zálohu neměl oporu ani v ustanovení § 20 odst. 1 zák. č. 128/1990 Sb., které se vztahuje jen na případy, v nichž advokát poskytuje právní pomoc za odměnu od klienta. Vypořádání namítané zálohy je tedy věcí vzájemného vztahu rodičů odsouzeného mladistvého na straně jedné a obhájkyňi na straně druhé a nemá žádný vliv na rozhodování soudu podle § 151 odst. 3 tr. ř.

Rozhoduje-li soud po pravomocném skončení trestního stíhání o výši odměny ustanoveného obhájce podle § 151 odst. 3 tr. ř., nepřihlíží při tom k plněním, která byla v souvislosti s úkony obhajoby ustanovenému obhájci případně poskytnuta obviněným nebo jeho rodinnými příslušníky.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud ČR stížnost rodičů odsouzeného mladistvého Z. F. podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

Pro úplnost považuje Nejvyšší soud ČR za nutné dodat, že nezjišťoval, zda rodiče odsouzeného mladistvého Z. F. částku 4 000 Kčs obhájkyňi skutečně poskytli, neboť tato okolnost byla pro rozhodnutí podle § 151 odst. 3 tr. ř. bezvýznamná.